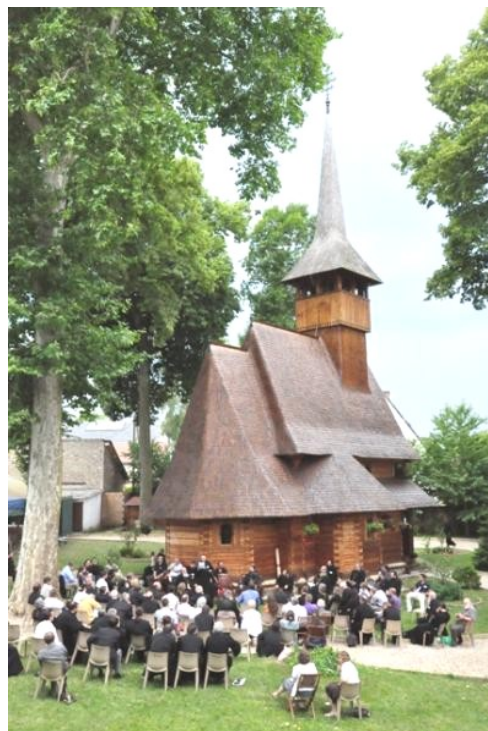

"BINECVÂNTĂEAZĂ DOAMNE PE CEI CE IUBESC PODOABA CASEI TAIE

Iubiți enoriași, frați întru Hristos și prieteni,

Biserica Mitropolitană
Limours, Paris iulie 2010

Bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să ajungem să prăznuim această Sfântă Înviere în lumina duhului credinței, dragostei și nădejdi. Am trecut de pragul aniversar al celor 10 ani de slujire liturgică și de trăire creștină ortodoxă românească în Zürich. După cum cărările izvorăsc prin osteneala pașilor, tot așa și străduința noastră de a întări comunitatea ortodoxă românească și a înălța o „Casă a Domnului” pe măsură, își sporește nădejdea, rugăciunea, preocuparea și acțiunile spre găsirea unei soluții grabnice. Iar dorința și nădejdea noastră vie este să clădim propriul nostru lăcaș liturgic. Construcția unei „Case a Domnului”, a unei Sfinte Biserici, este în egală măsură un act liturgic, de slujire, cât și unul filantropic. Biserica este locul întâlnirii noastre cu Dumnezeu, este spațiul sfințirii noastre, căci acolo se săvârșesc Sfintele Taine, și în același timp este spațiul unde se cultivă viața noastră comunitară și morală. Biserica este șipotul harului, prin bogățiile căruia ne desăvârșim umanizarea și îndumnezeirea. Biserica este totodată și mijlocitoare pentru cei ce-i calcă cu evlavie pragul frecvent, dar și pentru cei căutați de nevoițe, dar bucuroși de rugăciunea mijlocitoare a preotului sau a fraților lor creștini întru Hristos. Biserica este și pridvorul sufletelor celor trecuți la cele veșnice, locul de vindecare a rănilor inimilor noastre, după plecarea lor. Numai ea ne este mijlocitoare și scara spre cele veșnice. Avem convingerea, că numai împreună vom putea înălța Domnului o biserică, pe măsura puterii și a credinței vrednicilor români ortodocși și a prietenilor lor din ținuturile Zürich-ului și nu numai.

Vă așteptăm cu toată dragostea creștinească la Praznicul cel dătător de viață, lumină și bucurie al Învierii Domnului Hristos.

Bunul Dumnezeu să vă înscrie pe toți în Cartea Vieții!

Eleni Regli, Consiliul Parohial
Aprilie 2012

Parohia Ortodoxă Română Sfântul Nicolae din Zürich
Wehntalerstrasse 451, CH-8046, Zürich, c/o Pfarrei St. Katharina
PREOT PAROH ROMICĂ-NICOLAE ENOIU

Tel./Fax: +41 52 3435491; Natel: +41 76 5120452; E-Mail: r-enoiu@gmx.ch ; www.bor-zh.ch

Slujbele se săvârșesc în Cripta Bisericii Catolice St. Katharina din Zürich

De la Gara Centrală (Hauptbahnhof) Zürich cu Tramvaiul 11 (în direcția Auzelg) până la stația Radiostudio, din această stație cu troleibuzul 32 (în direcția Holzherud), se coboară la stația Einfangstrasse (care se află în fața Bisericii).

Cu automobilul: Autostrada A1, fie venind din direcția St. Gallen-Winterthur, fie venind din direcția Bern-Aarau-Basel, se urmează ieșirea „Zürich-Affoltern“(61), apoi se ajunge chiar pe Wehntalerstrasse și se urmărește numărul 451, care se află pe partea dreaptă a străzii (în direcția de mers).

Scoala Parohială: I-a, II-a, III-a Duminică din lună, orele 10.00 contact: elenireglib@hotmail.com Natel: 079 2860738

Donații, contribuții, sprijin

IBAN: CH85 0483 5035 8248 3100 Konto: 80-500-4

Rumänisch-Othodoxe Kirchgemeinde St. Nikolaus, Germaniastrasse 11, 8006 Zuerich,

FAMILIEI PRINCIARE STURDZA

mulțumim din suflet
pentru imprimarea gratuită și a acestui număr al Revistei Doxologia

Colegiul de redacție:

Eleni Regli, Pr. Romică-Nicolae Enoiu, Manuela Schmid, Milica Enoiu, Ipodiaton Bogdan Mereu

Anul II
Nr. 3
Aprilie
2012

REVISTA PAROHIEI ORTODOXE
SFÂNTUL NICOLAE DIN ZÜRICH

DOXOLOGIA

HRIȘTOS A ÎNVIAT!

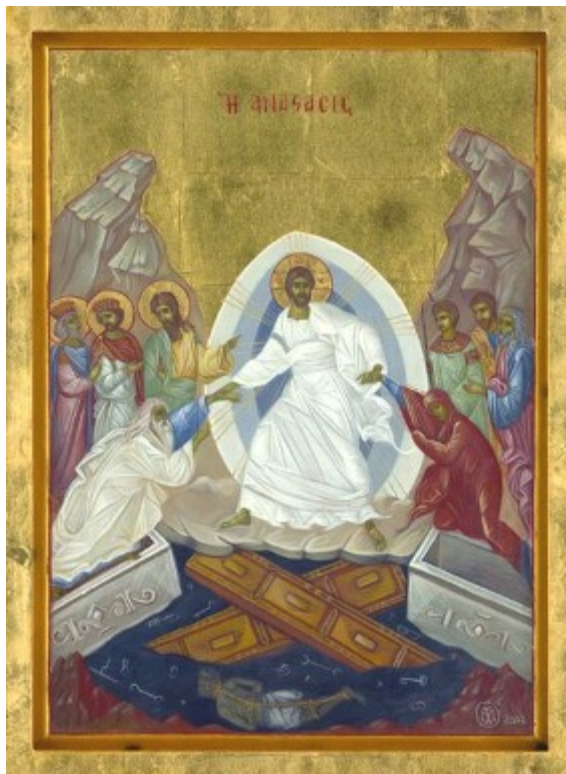
ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

„Praznic al Praznicelor și Sărbătoare a Sărbătorilor”

HRISTOS A ÎNVIAT!

O cântare din slujba Sfințelor Paști numește Învierea Domnului Hristos „Praznic al Praznicelor și Sărbătoare a Sărbătorilor”. Pe bună dreptate putem acorda această titulatură Învierii, ea fiind fundamentul credinței noastre creștine, bucuria noastră înălțătoare, temelul și garanția învierii noastre.

Cu multă credință, trăind deplin bucuria Învierii Domnului Hristos, Sfântul Nicolae Velimirovici († 1956) exclamă: „O, Doamne Iisuse Hristoase, prin Învierea Ta, Tu Te-ai făcut toate lucrurile pentru toți oamenii!”.

În noaptea Învierii, după ce slujitorii altarului invită credincioșii să primească Sfânta Lumină, se cântă *“Învierea Ta, Hristoase, îngerii o laudă în ceruri și pe noi pe pământ ne învrednicește, cu inimă curată să Te slăvim”*, arătându-se că și noi cei de pe pământ mărturisim realitatea Învierii Domnului Hristos și-L preaslăvim împreună cu oștile cerești.

Cântările liturgice din slujba Învierii exprimă foarte bine teologia Bisericii noastre, ele ajutându-ne să pătrundem și să înțelegem semnificația Praznicului, dar și să trăim plenar bucuria Sărbătorii. Canonul Paștilor începe cu cântarea *„Ziua Învierii, să ne luminăm, popoare, Paștile Domnului, Paștile! Că din moarte la viață și de pe pământ la cer, Hristos Dumnezeu ne-a trecut pe noi, cei ce-I cântăm cântare de biruință”*. Luminarea la care face referire acest imn liturgic vizează atât înțelegerea Tainei dumnezeiești și mântuitoare, cât și căldura interioară, care ne mângâie și ne înalță sufletește.

Omul credincios și purtător de lumină este îndemnat în slujba Praznicului să-și mărturisească atașamentul față de Hristos Domnul și credința sa față de Învierea cea mântuitoare: *„Să ne apropiem purtători de Lumină la Hristos, Cel ce a ieșit din mormânt ca un Mire, și să prăznuim împreună cu cetele cele iubitoare de Praznic, Paștile lui Dumnezeu cele mântuitoare”* (din cântarea a V-a a Canonului Paștilor).

Dar nu numai omul se luminează și se bucură de Învierea Domnului Hristos, ci și întreaga creație care, după căderea în păcat a primilor oameni, „împreună suspină și împreună are dureri până acum” (Romani 8, 22). În cântarea a treia din Canonul Paștilor se exprimă foarte bine participarea și transformarea creației întregi: *„Acum toate s-au umplut de lumină, și cerul și pământul și cele dedesubt. Deci să prăznuiască toată făptura Învierea lui Hristos, Întru care s-a întărit”*. Lumea văzută și cea nevăzută tresaltă, căci lumina Învierii transformă haric creația lui Dumnezeu, redând omului și tuturor celor create „starea cea dintâi”, pierdută prin întinarea păcatului strămoșesc și înstrăinarea de Creator. Noaptea Învierii este moment de bucurie înălțătoare și asta exprimăm, cântând: *“Cerurile după cuviință să se vesealească, și pământul să se bucure, și să prăznuiască toată lumea, cea văzută și cea nevăzută, că Hristos S-a sculat, veselie cea veșnică”* (din cântarea întâi a Canonului Paștilor).

Este mai mult decât evidentă profunzimea dogmatică a textelor liturgice pe care le auzim la Praznicul Învierii, aceste cântări înfățișându-ne într-o armonie înălțătoare întreaga operă de Răscumpărare a neamului omenesc, înfăptuită de Mântuitorul Hristos. (continuarea la pagina 4)

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

„Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând și celor din morminte viață dăruindu-le.” (Troparul Învierii)

Lukas 19, 28-40

„Vergiss nicht, mir Palmzweige für Ikonen zu bringen!”

Dies rief mir heute in Skype mein ältester Sohn zu, während ich besorgt nach klugen Worten für einige theologische Artikel nachgrübelte. Die meisten Christen in der Schweiz feiern morgen Palmsonntag. Die christliche Kultur hat auch diesem Fest eine Fülle an Brauchtum gebracht, so dass man Kirchenfeste in der Regel als vollzogene praktische Theologie bezeichnen darf. Die Kinder sind die aufmerksamsten Bekenner der praktischen Theologie. Der Palmsonntag erinnert an Jesus' Einzug in Jerusalem. Der Messias reitet auf einen Esel oder Fohlen in die heilige Stadt. Er erfüllt die Worte des Propheten Zacharias, der den Friedenskönig genau so vorausgesagt hat. Palmsonntag bedeutet Auftakt zu Passion und Ostern. Der Jubel, das „Hosanna“ des Volkes, wird sich nach diesem Tag in „kruzige ihn“ verwandeln, und drei Tage später wird man die Botschaft der Auferstehung erfahren. Dieser Sonntag des Jubels und der Blumen bedeutet aber auch heute mehr als Blumen und Palmzweige. Er birgt eine zutiefst theologische und sozial wirkende Dimension. Denn dieser Sonntag bietet Antworten auf viele Lebensfragen.

Vergiss nicht, du Mutter, mir von **seinem Fest** Zweige für die Ikonen zu bringen. Mit Palmzweigen ist einst Jesus empfangen worden, als er, wenige Tage vor seinem Tod, nach Jerusalem kam. Mit Palmzweigen empfing man in der Antike nur die Herrscher, die Ruhmreichen, als sie von einem erfolgreichen Krieg zurückkamen. Sie symbolisieren Sieg und Macht. Wenn wir dem Palmsonntag aus den Evangelien die Berichte von Jesu Einzug in Jerusalem hören, dann erinnern uns diese an einen Kaiserlichen Einzug in eine antike Stadt. Wir können davon ausgehen, dass die Evangelisten ganz bewusst an dieses Ritual erinnern wollten.

Nur, weshalb? Jesus war nicht der römische Herrscher – wollte es auch nie sein. So stellte ich mir jedes Jahr erneut die Frage: *Wie soll ich Ihn empfangen und wie begegne ich Ihm?* Der westliche christliche Glaube hat sich der Bilder und allem entledigt, was den Glauben und die Glaubensfragen visualisiert. Der Glaube wurde dadurch nicht einfacher. Denn gerade die Palmsonntagsfrage ist für einen orthodoxen Christen in der Diaspora eine wesentliche Frage geblieben: Wie soll man Jesus empfangen? – Als Sieger? Als Herrscher? Als König? Aber macht das noch Sinn – fünf Tage vor Karfreitag? Fünf Tage bevor die ganze Hoffnung, welche die Menschen in Jesus gesetzt hatten, scheiterte? Ja, damals, vor zweitausend Jahren, war das so. Die Jünger flohen, versteckten sich aus berechtigter Angst vor der römischen Justiz. Dass die Wahrheit Jesu weiterging, daran glaubte am ersten Karfreitag unserer Zeitrechnung keiner. Für die Gläubigen von heute ist das anders. Wir dürfen den sitzenden Christus – nach der Auferstehung feiern. *Seit zweitausend Jahren ist für die orthodoxen Christen der Blick auf Jesus Christus ein nach Osten gerichteter.*

Palmsonntag ist in der Passionszeit der Tag, an dem das Licht von Ostern in besonderer Weise aufleuchtet. Am ersten Tag der Karwoche nimmt dieser Festtag Christi Auferstehung vorweg, mahnt uns mit grossem Jubel, dass *nicht Leiden und Tod das letzte Wort haben*. So ist die Bitte meines Sohnes berechtigt: „Vergiss nicht, mir Palmzweige zu bringen.“ - aus dieser Hoffnungsquelle. Jesus Christus bleibt auch durch die Karwoche hindurch der *auferstandene Sieger*. Und genau dies wollten die Evangelisten, die ja erst siebzig bis hundert Jahre nach Christi Geburt schrieben, mit dem Einzug in Jerusalem deutlich machen. Später wurde der Auferstandene in der christlichen Kunst als Sieger dargestellt. Christus der Erlöser musste Blutstränen ertragen: Verschandelung und Kreuzigung. Das Bild ist uns vertraut – kann es auch Vertrauen schaffen? Wehrt sich da nicht vieles in uns? Denn genügt nicht ein Blick in die Geschichte, um zu erkennen, wie viel Leid jeder Sieg anrichtete und anrichtete? Und das ist nicht nur uns bewusst, auch die Evangelisten wussten, wie leidvoll römische Siege waren, denn sie gehörten ja selbst zu den Leidtragenden, zu dem Volk, das die Römer besetzt hatten. Und

so gilt es, die Evangelientexte aufmerksam zu lesen. Denn in der Schilderung, wie Jesus in Jerusalem einreitet, sind auch Kritiktöne, Distanzierung, ja gar Widerstand zu erkennen. Im Text von Lukas kommen die Palmen gar nicht vor. Wäre uns nur das Lukasevangelium überliefert, würde der heutige Sonntag nicht Palmsonntag heissen. Vielleicht „Hoffnungssonntag“. Wie leicht kommt das Wort „*Duminica Floriilor*“ über die Lippen, der Blumen Sonntag, Vorbote der Auferstehung.

Aber schon die Berichte von Markus und Matthäus lassen erkennen, dass es bei Jesu Einzug in Jerusalem, nicht um eine Nachahmung, sondern um eine Art Umkehrung des römischen Rituals geht. So reitet Jesus nicht auf einem Pferd und posiert schon gar nicht auf einem römischen Wagen. Im Gegenteil, er reitet auf einem Eselsfohlen, einem der gewöhnlichsten Tiere, das die ärmsten Bauern besaßen und das auch damals schon *Armut und tiefe Demut* symbolisierte. Der Evangelist Lukas dachte noch konsequenter. Im Gegensatz zu den andern Evangelienberichten, weiss der Evangelist Lukas nichts von Palmzweigen, die Jesus vor die Füße gelegt werden. Anstatt Palmen, diesen antiken Insignien der Macht, legen die Menschen bei Lukas ihre *Kleider auf den Weg*, das Persönlichste also, das sie besaßen. Ein Kleid ist nicht irgend etwas. Ein Kleid ist kein Palmzweig, den ich mir erworben habe. Ein Kleid ist ein *Bestandteil meiner Selbst*. Das galt noch weit mehr für die Menschen früher – in einer Zeit, da die meisten nur sehr wenige Kleidungsstücke besaßen, welche sie beinahe ihr Leben lang trugen. Die Kleider der Menschen deuteten auch auf ihren sozialen Stand hin. Gab man ein solches Kleidungsstück her, gab man *einen Teil von sich*. Es war eine symbolische Hingabe der eigenen Person. *Jubel und Freude* einerseits – *Hingabe*, die den Tod erinnert, andererseits.

Wie soll ich Ihn empfangen und wie begegne ich Ihm? Die Frage stellt sich uns mit dem Palmsonntag jedes Jahr neu, mit dem Feiertag, der sowohl den Karfreitag wie Ostern einleitet. Wie empfangen wir Christus? *Wie begegnen wir Dem, den wir unseren Erlöser nennen?* Eine eindeutige Antwort ist darauf nicht unmittelbar gegeben, wie überhaupt die biblischen Texte unsere menschlich existentiellen Fragen nicht einfach mechanisch *per ratio* beantworten. Vielmehr mahnen sie uns, die Fragen immer wieder in Hoffnungen mit Liebe und mit Glauben zu beantworten.

In der Freude, in der Hoffnung, dann wenn sich das Leben auf eine Zukunft hin vor uns öffnet? - Wie begegnen wir dann Christus? Begegnen wir Ihm überhaupt? Oder genügen wir uns selbst? Oder dann, in den schattigen Zeiten des Lebens, wenn Hoffnungen sich zerschlagen und die erhoffte Zukunft eine Sackgasse scheint. Wenn Krankheit und Leiden den Tagesablauf bestimmen und wir nicht mehr unser eigener Herr und Meister sind. Im Mitleiden, in der Gegenwart des Todes, in der Trauer? Wie empfangen wir Jesus Christus dann? Sind wir dann bereit, Ihn als den zu empfangen, der das Kreuz auf sich nahm, trägt uns dann seine Auferstehung? Fragen wir auf diese Weise, ist Palmsonntag mehr als eine schöne Geschichte von Menschen, die vor zweitausend Jahren ein letztes Mal ihrem Herrn jubelten, bevor sie Ihn an Karfreitag fallen und unter dem Kreuz allein liessen? Der Palmsonntag will uns über die Passion der Karwoche hinweg auf Ostern und über Ostern hinaus führen – und jedes Jahr stellt dieser Tag an uns neu die Aufgabe der Erneuerung der Frage, wer Christus ist und wie wichtig Er für uns ist. *Hingabe, Hoffnung, Jubel und Freude? Was werde ich nun meinem Sohn bringen?*

Drei Zweige von Unserem Herrn Christus: Liebe, Glaube, Hoffnung – das Licht vom Osten!

Eleni Regli

Un Colț de Rai pe Pământ

Regretăm că această expoziție nu are caracter permanent. Ne-am lua în fiecare zi un exemplu de trăire în credința mărturisitoare.
Anna, Frank, Ursula, martie 2012

Sfânta Liturghie la Wasserkirche 29 ianuarie 2012

Bisericile Ortodoxe și Orientale din Zürich Stadthaus Zürich

9 Noiembrie 2011 - 31 Martie 2012

Primăria orașului Zürich a organizat și găzduit în incinta istoricului ei edificiu, vecin Catedralei Fraumünster, o impresionantă expoziție dedicată celor 16 comunități creștin ortodoxe și orientale, trăitoare pe teritoriul orașului, precum și în cantonul Zürich și regiunile sale limitrofe. Întru Hristos mărturisitori s-au reunit la Wasserkiche, pe malurile Limmat-ului, creștini ortodocși români, greci, sârbi, ruși cu creștini orientali copți, etiopieni eritreeni, sirieni, indieni, toți pomenind pe Sfinții Martiri Felix și Regula, patroni ai orașului Zürich.

La pregătirile și evenimentele liturgice și culturale ale acestei manifestări social-culturale cu profundă conotație spirituală, conduse de Domnul Dr. Theol. Peter Wittwer, au participat cu însuflețire toate comunitățile parohiale creștine din Zürich. Expoziția și programul cultural au fost organizate de Departamentul pentru Cultură și Integritate al orașului și cantonului Zürich.

Prin puterea exemplului credinței în lucrarea duhului, ilustrată și în nenumărate fotografii și portrete interviuri, realizate de Vera Markus, trăitorii creștinismului ortodox, în speță, și românii ortodocși, au avut șansa de intra în dialog nemijlocit cu celelalte comunități surori și prietene. Comunitatea noastră a fost invitată la diferite colocvii, fiind solicitată să-și împărtășească din experiența liturgică, duhovnicească precum și din activitățile sociale și filantropice în contextul vieții de diasporă. Părintele Romică Nicolae Enoiu a slujit în două duminici Sfânta Liturghie în Biserica Wasserkirche. Au participat la aceste slujbe și numeroși cetățeni ai orașului Zürich. Prieteni din Scoția până în India și Japonia au admirat bogăția culturală și spirituală, precum și statornicia credincioșilor mărturisitori ortodocși, viețuitori de generații, dar și de puțină vreme, pe meleagurile helvete în credința strămoșilor lor.

Pentru cei care au pierdut ocazia unei vizite la expoziție, există un album ilustrat și un DVD dedicat acestui eveniment istoric. Pot fi procurate de la Primăria orașului. *Eleni Regli*

SCRISOARE PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

”Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați și-mbrăcat » (Gal 3, 27)

Preacucernice Părinte,
Iubiți credincioși,

HRISTOS A ÎNVIAT !

Învierea Domnului este în inima credinței noastre creștine, fiind considerată și trăită de noi toți ca Sărbătoarea sărbătorilor, Bucuria mai presus de orice bucurie. Aceasta este ziua în care primim ca oameni muritori nădejdea LUMINII mai presus de orice lumină, Mângâierea ÎNVIERII care este mai presus de orice mângâiere omenească, Vestea cea bună adusă nouă de către îngerii care străjuiau Mormântul gol la venirea femeilor mironosițe, veste care a bucurat și cutremurat deopotrivă Cerul și pământul, îngerii și oamenii: că Domnul Hristos nu mai este în mormânt, a înviat, BIRUIND MOARTEA ȘI IADUL.

Odată cu El și noi am câștigat veșnicia, am devenit moștenitori a ceea ce El dobândește pentru noi, **ÎNVIEREA ȘI VIAȚA!**

De-a lungul vieții noastre pământești Hristos caută să ne facă părtași biruinței Lui asupra morții, să ne unească cu Sine, să ne smulgă de sub puterea celui rău, răsucărându-ne din păcat și din moarte prin iertarea pe care ne-a adus-o prin lumina Crucii Sale. Domnul caută să ne facă casnici ai lui Dumnezeu și împreună-viețuitori cu El, prin învierea cea din morți. Toate darurile acestea Hristos le-a lăsat pentru noi în Botez: «...De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu va putea să intre în împărăția lui Dumnezeu » (In 3, 5). În Botez Hristos ne împărtășește toată viața Lui, tot ceea ce a trăit fiind pe pământ cu noi oamenii. Ne împărtășește însă și ceea ce a dobândit pentru noi mai presus de această viață și de această lume, adică Cerul, brațele Părintelui Cereșc, ele însele fiindu-ne deschise prin Întruparea, Patimile, Moartea, Învierea și Înălțarea Lui la Cer. Trimițând pe Duhul Sfânt în lume, prin El, Hristos Cel Înviat ne caută, dar nu ne poate întâlni decât dacă și noi ieșim în căutarea Lui, dacă îl dorim și îl așteptăm, dacă-L primim în inima noastră și credem că El însuși ne are și ne poartă în Sine, în inima Lui plină de infinită iubire pentru fiecare.

Iubiți frați și surori,

Locul și momentul în care Unirea noastră deplină cu Hristos are loc este în Taina Sfântului Botez, în Biserică. Botezul este precedat de lepădarea de cel rău și toate ale lui, de tot ceea ce ne poate împiedica să ne unim cu Cel Mort și Înviat. Îl binecuvântăm apoi pe Părintele Cereșc, Care atât de mult ne-a iubit, «... încât pe Unul Născut Fiul Său a dat, ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică » (In 3, 6), și care «... voiește ca toți oamenii să se mântuiască și la cunoștința adevărului să vină » (slujba Sf. Botez). Nimeni dintre cei născuți pe pământ nu este

exclus de la cunoașterea Adevărului și de la mântuire. La Sfântul Botez, după ce primim să ne unim cu Hristos, ajungem în inima bisericii – icoană a Împărăției Lui gătită nouă încă de acum și de aici. Acolo, în apele cristelniței, Hristos ne va naște din nou, din apă și din Duhul Sfânt, ca o nouă creație, o nouă facere. La această nouă facere a noastră lucrează Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Cel Unul Născut împreună și cu Duhul Sfânt, din voia Tatălui, făcându-ne fii adoptivi ai Tatălui și frați ai lui Hristos, născuți din Duhul, duhovnicești, căci « ce este născut din trup, trup este; și ce este născut din Duh, duh este. » (In 3, 6) Când Dumnezeu l-a creat pe Adam, i-a dat suflet și viață. Acum, prin botez, omul « este umplut de Duh viu (cf 1Cor 15, 45) », ne spune Sfântul Ioan Gură de Aur.

Iubiți credincioși,

Anul acesta Biserica ne îndeamnă să ne gândim mai mult la propriul nostru Botez și la roadele lui în viața noastră de fiecare zi. Prima roadă este eliberarea de sub jugul fricii de moarte, biruită acum de Hristos prin Moartea și Învierea Lui. Atunci când în familie se naște un copil, este mare bucurie, dar și tristețe în același timp. Bucurie – pentru că părinții își văd roada iubirii lor, că se fac părtași darului lui Dumnezeu de a fi împreună-creatori cu El, Cel ce a pus și puterea de a da viață din viața lor, copiilor. Tristețe – pentru că cel care se naște, se naște spre a muri. « Om nenorocit ce sunt ! Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia? » (Rom 7, 24) am putea striga și noi împreună cu Sfântul Apostol Pavel! Dar iată că izbăvirea vine prin Hristos, în această noapte sfântă, când El Se ridică din mormânt și din moarte, ridicând tot neamul omenesc împreună cu El, iar noi putem răspunde tot cu Apostolul Pavel, cu bucuria și lumina vieții regăsite în Înviere: «Mulțumim lui Dumnezeu, prin Iisus Hristos, Domnul nostru! ... » (Rom 7, 25), pentru că «...Cel ce a înviat pe Hristos Iisus din morți va face vii și trupurile noastre cele muritoare, prin Duhul Său care locuiește în noi » (Rom 8, 11) și pe care l-am primit la Botez.

La Botez, Fiul împreună cu Duhul Sfânt ne prezintă ca pe o nouă făptură Părintelui Cereșc, ca fii ai Lui, prin înfiere, înscrși în Cartea Vieții, primiți la sânul Tatălui. Părintele însuși atunci, împreună cu Fiul și cu Duhul Sfânt, Se sălășluiește în cel botezat, care devine lăcaș al Sfintei Treimi (cf Ioan 14, 17 și 23). Prin afundarea în apa Botezului trăim și primim în noi Moartea și Învierea lui Hristos, ne facem părtași lor. Apa Botezului este deci în același timp moarte și înviere a noastră cu Hristos. Sfântul Apostol Pavel spune că «... ne-am îmbrăcat cu El în moarte, prin Botez, pentru ca, precum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, așa să umblăm și noi întru înnoirea vieții, căci dacă am fost altoiți pe El prin asemănarea morții Lui, atunci vom fi părtași și ai învierii Lui » (Rom 6, 4-6). Iată în ce fel « Botezul este pentru noi mormânt și înviere... » după cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur (în catehezele sale baptismale), «...se îngroapă omul vechi dimpreună cu păcatul și învie cel nou, înnoit după chipul Celui ce l-a zidit. Ne dezbrăcăm și ne îmbrăcăm. Dezbrăcăm vechea haină, cea întinată de mulțimea păcatelor, îmbrăcăm pe cea nouă, curățită de orice pată. Îl îmbrăcăm pe însuși Hristos. « Căți în Hristos v-ați botezat, în Hristos v-ați îmbrăcat (Gal 3, 27) ». Noi înșine, deci, murim în Botez păcatului, înviind om nou cu Hristos. Astfel Dumnezeu lucrează în noi înnoirea firii celei muritoare, care devine, prin Învierea lui Hristos împărtășită nouă în botez, veșnică.

Botezul, iubiți frați și surori, nu poate fi înlocuit cu nimic din lumea aceasta. El este nașterea din nou, într-o Împărăție și Viața gătită nouă de Domnul Hristos Cel Înviat.

Această noapte plină de lumina Învierii să vă întărească pe toți în credință, în facerea de bine și dragostea către aproapele, să vă lumineze zilele vieții în lumea aceasta, să vă umple de bucurie și nădejde, pentru că suntem încredințați din nou, și în această zi, că viața, în Iisus Hristos, este mai tare decât moartea.

HRISTOS A ÎNVIAT!

Al dumneavoastră, doritor de tot binele și rugător către Dumnezeu,

† MITROPOLITUL IOSIF

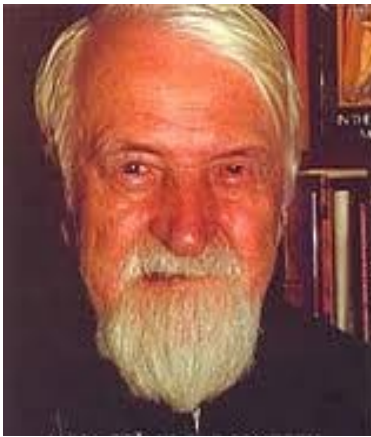
„Dintru înălțime Te-ai pogorât, Milostive; îngropare ai luat de trei zile, ca să ne slobozești pe noi din patimi. Cea ce ești Viața și Învierea noastră, Doamne, slavă ție!” (Troparul Învierii - Glas 8)

(continuare din pagina 2)

Tot ceea ce a săvârșit Hristos pentru noi oamenii, Întruparea, Propovăduirea, Patimile, Moartea, Învierea și Înălțarea Sa, numim în limbaj teologic „mântuirea obiectivă”. Noi, oamenii, suntem chemați să ne însușim roadele mântuirii obiective, datorite nouă de Dumnezeu fără vreun merit personal, astfel că prin har, credință și fapte bune fiecare creștin să ajungă la „mântuirea subiectivă”, personală. Așadar, „Lumina lui Hristos luminează tuturor”.

Sufletul creștinului tânjește după comuniunea cu Hristos, aici în viața pământească și în cea viitoare. Această tensiune este exprimată în finalul Canonului Paștilor, când se cântă: „O, Paștile cele mari și preasfințite, Hristoase, o, înțelepciunea lui Dumnezeu și Cuvântul lui Dumnezeu și Puterea, dă-ne nouă mai adevărat să ne împărțăm

cu Tine în Ziua cea neînserată a Împărăției Tale” (din cântarea a IX-a).

Duminica este Ziua Învierii Domnului și a devenit sărbătoarea săptămânală a creștinilor încă din perioada apostolică, ea fiind trăirea anticipată, prin cultul Bisericii, a tainei prezenței Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Cultul duminical este expresia participării reale la temporalitatea transfigurată de Învierea lui Hristos.

Praznicul Învierii sfințește și luminează sufletele noastre, făcându-ne să simțim că, *„Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim întru ea”* (Psalmul 117, 24).

Părintele Dumitru Stăniloae († 1993), cel mai mare teolog ortodox din secolul trecut, spunea: „Învierea Domnului Hristos este evenimentul fără pereche în istoria lumii. Importanța ei întrece în mod absolut tot ce se întâmplă și se poate întâmpla în univers”.

În cuvântul său de învățătură din noaptea Sfintei Învieri, Sfântul Ioan Gura de Aur ne îndeamnă: « De este cineva binecredincios și iubitor de Dumnezeu, să se bucure de acest praznic frumos și luminat. De este cineva slugă înțeleaptă, să intre bucurându-se, întru bucuria Domnului său ». Creștinul trebuie să fie capabil a vedea cu ochii minții și ai inimii Taina biruinței lui Hristos asupra morții și a păcatului, căci dincolo de Cruce este biruință, lumină și bucurie sfântă. Tot Sfântul Nicolae Velimirovici spunea: „biruința lui Hristos este ca soarele, care revarsă raze strălucitoare peste toți cei care se află sub el și numai biruința lui Hristos umple toate sufletele oamenilor cu bucurie de neînvinș”.

Sfinții sunt cei care au experimentat această bucurie, pe care o revărsau asupra semenilor lor cu generozitate, astfel Sfântul Serafim de Sarov își saluta pe parcursul întregului an vizitatorii cu veselie, zicându-le: "Bucuria mea, Hristos a înviat!". Să ne străduim să urmăm viețuirii curate a Sfinților, ei fiind oameni ca noi, dar biruitori asupra păcatului și vrednici a fi numiți „casnici ai lui Dumnezeu” (Efeseni 2, 19), căci astfel vom fi părtași luminii Învierii și vom trăi deplin bucuria „Praznicului Praznicelor”.

Pr. Romică-Nicolae Enoiu

Hristos a Înviat!

de Vasile Militaru

Hristos a Înviat! Ce vorbă Sfântă!
Îți simți de lacrimi calde ochii uzi
Și-n suflet parcă serafimii-ți cântă
De câte ori creștine o auzi.

În stupii de albină fără greș,
În vântul care suflă mângâios
În ramura-nflorită de cireș
Dar vai, în suflet ți-a nviat Hristos?

Simți tu topită-n suflet vechea ură?
Mai vrei pieirea celui plin de Har?
Ți-ai pus zăvor pe bârfitoarea-ți gură?
Iubirea pentru semeni o simți jar?

Hristos a Înviat în firul ierbii,
A înviat Hristos în Adevăr;
În poienița-n care zburdă cerbii,
În florile de persic și de măr.

Ai cântarit cu mintea ta creștine
Cât bine ai făcut sub cer umblând,
Te simți măcar acum pornit spre bine
Măcar acum te simți mai bun, mai blând?

O, dacă-aceste legi de-a pururi sfinte
În aur măcar azi te-au imbrăcat
Cu serafimii-n suflet imn fierbinte
Ai drept să cânti: *Hristos a Înviat!*

VOCAȚIA BISERICII

Îndreptățită a fi din veci în veci locaș de cult, Biserica adună laolaltă, în credință, rugăciune, nădejde și milostenie, oameni venind din toate colțurile lumii, pentru a-i călăuzi spre Hristos, Lumina Răsăritului Cel de Sus, le arată și-i aduce în Împărăția Cerurilor, mijocitor fiind Sfântul Altar.

Noi, creștinii otodocși din Zürich, ne rugăm fierbinte la Bunul Dumnezeu, să ne sporească credința, râvna și pentru a trăi cât de curând bucuria zilei de punere a pietrei de temelie unei CASE A DOMNULUI, nu a noastră, nu a copiilor noștri, ci pentru cei chemați de Hristos, printre care ne aflăm și noi. Acea piatră sfințită cu aghiasmă și cu untdelemn sfințit, simbolizând atât pe Hristos, Piatra unghiulară, cât și mărturisirea neîndoielnică a credinței în dumnezeirea lui Hristos, este o temelie a mântuirii omului, de unire a lui cu Dumnezeu Cel veșnic viu, pe care ne-o dorim și noi, aici, la malurile Limmat-ului și poalele Alpilor.

De la atâția și atâția frați ortodocși, din lumea largă știm că este nevoie de multă iubire jertfelnică din partea credincioșilor la efortul ctitoririi unei biserici noi. Dar să ne amintim de Crucea înfiptă în pământ lângă piatra de temelie, care simbolizează pe Hristos Cel Răstignit și Înviat, izvor de iubire jertfelnică și de **bucurie pascală**. Cu această bucurie pascală nădăjduim realizarea acestui proiect. O biserică nouă înseamnă pentru întreaga lume o nouă „Poartă a cerului” și o nouă „Casă a lui Dumnezeu” (Facere 28, 22), iar ridicarea ei unește oamenii în rugăciune și har, dar mai ales în acțiune. Ridicarea unei biserici noi solicită un considerabil efort sufletesc, fizic și financiar din partea unei comunități relativ mici, ca cele din diasporă. Pe de altă parte, construirea unei biserici este o lucrare cu o profundă semnificație spirituală. O biserică nu este o casă particulară, ci un “cămin” al comunității, simțirii în Hristos.

Acest „cămin” este un veșmânt binecuvântat protector, vindecător și înălțător din punct de vedere spiritual al comunității de persoane, aflate în comuniune spirituală cu Dumnezeu, cu sfinții Lui, cu cei duși la Domnul, și întreolaltă. În lăcașul sfânt, din lemn sau piatră, se întâlnesc laolaltă pământul cu cerul, vremelnicul cu veșnicia, credincioșii, însoțitorii lor de aici și din ceruri, leaturi și generații. Cu toții, în comuniune de credință, iubire și nădejde, se pot înfrupta duhovnicește din rodul iubirii rugăciunii dimpreună, cea tainic sfințitoare și mântuitoare. În casa lui Hristos ne măsurăm unei singuri dimensiuni: cea a scării ce înalță la ceruri. Pe lângă toate acestea, să nu uităm că biserica este și un important proiect religios, social și cultural în sprijinul păstrării patrimoniului nostru spiritual. Păstrarea identității religioase și etnice a ortodocșilor români, în pas cu integrarea în contextul elvețian, aduce roade benefice tuturor. Vocația bisericii rămâne cea de sfințire a oamenilor și dobândirea mântuirii sau a vieții veșnice, în comuniuna lor cu Dumnezeu Cel Mare și Sfânt.

Să ne păstrăm sufletele în bucuria Sfintei Învieri!

Eleni Regli

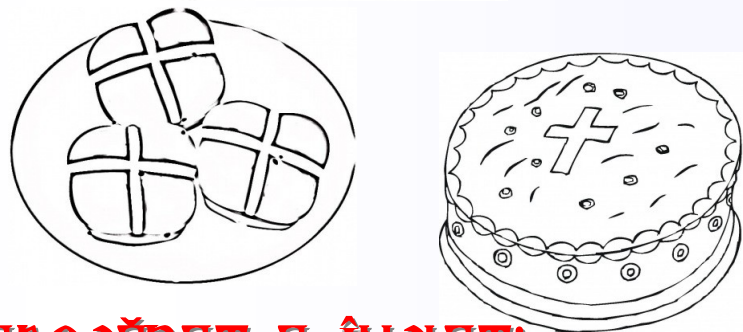

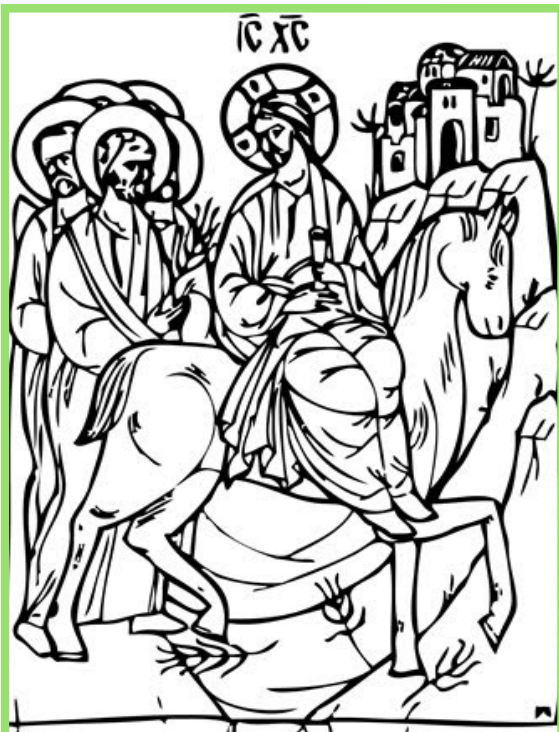
Iisus Copilul
Dimitrie Cantemir și muzica
Vizită la o brutărie
O fermă de animale (de unde vine laptele?)
Muzeul de Științe Naturale din Basel /Flora și Fauna Elveției & României
Atelier de Creație III, 7 iulie 2012
Academia Basmelor, creație literară

HRISTOS A ÎNVIAT!

ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

DARURILE ÎNVIERII

Darul cel mai deosebit, darul care izvorăște din Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos, este **iertarea păcatelor**. Fără iertarea păcatelor, nu pot fi trăite celelalte daruri ale Învierii. Sfântul Evanghelist Ioan istorisește că Domnul Hristos, în cea dintâi zi a Învierii Sale, a suflat peste ucenicii Săi și a zis: „Luați Duh Sfânt, cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate și cărora le veți ține, vor fi ținute”, deci iertarea păcatelor este în legătură cu Învierea. Știți că Sfântul Ioan Gură de Aur, în Cuvântul de la Paști zice: „Nimeni să nu se tânguiască pentru păcate, că iertarea din mormânt a răsărit”, și asta pentru totdeauna, pentru toată viața pământească, pentru cât va fi omul pe pământ, până la sfârșitul lumii, pentru că până la sfârșitul lumii este și puțința de a păcătui, este și darul de a ierta.

Cel dintâi lucru care l-a spus Domnul Hristos după Înviere este cuvântul: **„Bucurați-vă!”**. Un îndemn la bucurie și un salut, în același timp. Noi știm că grecii din vremea aceea (poate și cei de acum) se salutau cu cuvântul „bucură-te!”. Așa încât unii au și tradus cuvântul acesta ca un cuvânt de salut, dar poate fi și un cuvânt de îndemn la bucurie. Când Domnul Hristos S-a întâlnit cu femeile mironosițe care se întorceau de la Mormântul gol le-a spus: „Bucurați-vă!”. Și după aceea îndată: „Nu vă temeți!”. Pentru că ele au intrat într-un fel de temere, le-a cuprins frica și atunci Domnul Hristos le-a zis: **„Nu vă temeți!”**. Bucurați-vă și nu vă temeți. Sunt cuvinte spuse femeilor mironosițe după Înviere, cuvinte din care înțelegem că Domnul Hristos vrea să ne bucurăm și că din mormântul dătător de viață al Mântuitorului izvorăsc bucuria și curajul, netemerea. Curajul este o virtute creștină, o virtute morală pe care cu toții voim s-o avem, pentru că numai așa ne putem manifesta credința noastră în Mântuitorul, Care a zis: „Îndrăzniți. Eu am biruit lumea”.

Nu din puterea noastră ne bucurăm și nu numai din puterea noastră ne liniștim, ajungem la netemere, ci cu ajutorul lui Dumnezeu și mai ales pentru credința noastră, câtă o avem, în Mântuitorul care ne ajută. „Toate le pot întru Hristos, cel ce mă întărește” scria Sfântul Apostol Pavel creștinilor din Filipi. Apoi mai avem încă două daruri ale Învierii. Domnul Hristos, după Învierea Sa din morți, de fiecare dată când S-a întâlnit cu ucenicii Săi, le-a zis: **„Pace vouă!”**. Cuvântul acesta, pace vouă, e un cuvânt de salut al evreilor; evreii se salutau cu shalom – pace. Deci, Domnul Hristos nu numai că i-a salutată pe ucenici cu cuvintele „pace vouă”, ci le-a și dat pacea. Domnul Hristos spune și despre bucurie și despre pace că sunt lucruri pe care El le dă. Înainte de Sfintele Patimi, în cuvântarea de despărțire pe care a reținut-o în Evanghelia sa Sfântul Evanghelist Ioan, e scris că Domnul Hristos a zis: „Pace vă las vouă, pacea Mea o dau vouă”. Nu daruri cum dă lumea vă dau Eu, ci o să vă dau pace, care-i mai presus de orice, dar prin care și celelalte lucruri primesc valoare. Despre bucurie, Domnul Hristos a zis: „Deci și voi acum sunteți triști, dar iarăși vă voi

vedea, și se va bucura inima voastră și bucuria voastră nimeni n-o va lua de la voi”. S-au bucurat ucenicii că L-au văzut pe Domnul după Înviere, au primit pacea Mântuitorului după Înviere și astfel s-au împlinit cuvintele Mântuitorului dinainte de Pătimire. Avem **patru daruri ale Învierii: iertarea păcatelor, bucuria, netemerea și pacea**. Și încă unul, al cincilea – binecuvântarea. Domnul Hristos, după ce și-a împlinit aici, pe pământ, cele pentru care a venit El, Fiul lui Dumnezeu, S-a înălțat la ceruri binecuvântându-i pe ucenici. Binecuvântarea este mare lucru; binecuvântarea arată întotdeauna bunăvoință, binecuvântarea arată întotdeauna largime de suflet. Pentru a primi binecuvântarea trebuie să ducem o viață pe care Domnul Hristos s-o poată binecuvânta, o viață asemănătoare cu cea a ucenicilor, o viață asemănătoare cu cea a Maicii Domnului, pentru că în Tradiția Bisericii se precizează că și Maica Domnului a fost la Înălțarea Mântuitorului, așa cum a fost și atunci când Duhul Sfânt s-a pogorât peste Sfinții Apostoli. Toate acestea știindu-le, e bine să ne cercetăm pe noi înșine nu numai dacă facem lucruri care nu se potrivesc cu o viață sfântă, ci să ne gândim și la darurile Învierii: în ce măsură suntem oameni cu bucurie, cu netemere, cu pace, în ce măsură suntem oameni care suntem sub binecuvântarea Domnului nostru Iisus Hristos. Să ne cercetăm dacă suntem oameni care primim iertarea păcatelor, care se dă la Sfânta Spovedanie, împărțându-ne cu dumnezeieștile Taine care și ele se dau spre iertarea păcatelor, luând parte la slujba Sfântului Maslu, care este tot spre iertarea păcatelor. Să știm că, dacă vedem că nu avem bucurie, ceva nu e în regulă; să știm că, dacă nu avem pace a sufletului, ceva nu e cum vrea Dumnezeu, ceva nu-i în rânduială. Să știm că, dacă n-avem curaj, dacă suntem cuprinși de teamă, ceva e rău în existența noastră, pentru că nu suntem în legătură cu Mântuitorul care ne susține; dacă vedem că lucrurile nu merg așa cum le dorește Domnul Hristos, trebuie să schimbăm felul de a gândi, de a lucra, de a acționa în lumea aceasta. În această zi de bucurie, care se continuă tot cu zile de bucurie, în această zi de pace, care se continuă cu alte zile care sunt dătătoare de pace, în această zi în care stăm cu sărbătorire în fața Mântuitorului Înviat, să ne gândim la Domnul Hristos Cel Înălțat și să ne gândim la Duhul Sfânt, Care și El este Duhul Sfânt care dă bucurie. Cu viața noastră, cu cele agonisite de sufletul nostru, să căutăm să fim oameni care pot da încredere celorlalți oameni. A fi cu Domnul Hristos înseamnă a fi sub binecuvântare, a fi sub iertarea păcatelor, a fi în marginile păcii, în marginile bucuriei și ale netemerii. Dumnezeu să ne ajute!

Părintele Teofil Părăian

„Învierea lui Hristos
văzând să ne închinăm
Sfântului Domn Iisus, Unuia Celui fără de păcat.
Cruții Tale ne închinăm Hristoase și
Sfântă Învierea Ta o laudăm și o mărim,
că Tu ești Dumnezeul nostru,
afară de Tine pe altul nu știm, numele Tău numim.
Veniți toți credincioșii să ne închinăm
Sfintei Învierii lui Hristos;
că iată a venit prin Cruce bucurie la toată lumea.
Totdeauna binecuvântând pe Domnul,
laudăm Învierea Lui,
că răstignire răbdând pentru noi, cu moartea pe moarte a
călcat.” (Tropar)

OMUL LITURGIC

O cântare liturgică din timpul Postului Mare, arătând măreția și puterea lucrătoare a harului dumnezeiesc în Biserică, precum și rolul de mijlocitoare al Maicii Domnului pentru noi, spune: „În biserica slavei tale stând, în cer ni se pare a sta, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească, deschide-ne nouă ușa milei tale.” (Tropar). Acest sentiment marchează sufletul creștinului dăruit lui Dumnezeu și pătruns de harul divin, împărțit lui prin Sfintele Taine și Ierurgii, ce se săvârșesc în Biserică.

Părintele Alexander Schmemmann numea omul o ființă liturghisitoare, pentru care „slujba divină (cultul bisericesc) reprezintă actul esențial ce definește și împlinește umanitatea sa...”.

Termenul „cult” vine de la verbul *colo, colere* (a cultiva, a îngriji) și prin excelență poate fi definit ca și grijă pentru legătura vie și personală a omului cu Dumnezeu. În dialogul acesta viu și personal se petrece permanent un schimb, omul se umple de toată curăția umanității lui Hristos, iar Hristos primește sentimentele curate ale omului ca pe o ofrandă cuvântătoare, duhovnicească. Mai ales în cadrul Sfintei Liturghii a comunității, prin împărțirea cu Trupul și Sângele Domnului, se realizează creșterea duhovnicească a persoanei.

Creștinul trebuie să trăiască în Biserică slujba divină, ca sărbătoare și celebrare ce iese din sfera cotidianului, fiind o participare la odihna celei de a șaptea zi a creației.

Centrul vieții liturgice, miezul ei, reprezentat de adunarea (sinaxa) comunității la rugăciune, de propovăduirea cuvântului lui Dumnezeu și de Sfânta Euharistie, îl constituie Biserica. În jurul acestui nucleu al vieții liturgice se adună concentric tot ceea ce, cu mai puțină sau mai multă îndreptățire, poate și trebuie să fie desemnat prin termenul de "slujbă", până la oferirea conducerii proprii noastre vieții în mâinile lui Dumnezeu.

Credinciosul simte nevoia de a-L întâlni cât mai des pe Dumnezeu în „Casa slavei Sale”, iar sfintele slujbe, icoanele și pictura murală au rolul să ne mijlocească dialogul cu Creatorul. Trăirea liturgică în Biserică este înălțătoare, ne face părtași lumii cerești, care-L preaslăvește neîncetat pe Dumnezeu. Edificatoare în acest sens a rămas atitudinea solilor cneazului Vladimir, care, trimiși fiind la sfârșitul secolului al X-lea pentru a cerceta religiile lumii, intrând în Biserica "Sfânta Sofia" din Constantinopol, au fost copleșiți de frumusețea Ortodoxiei. Ei aveau să marturisească: "Și ne-am dus la greci și ne-au condus acolo unde ei se închină la Dumnezeul lor și **nu știam dacă ne găsim în cer sau pe pământ**; căci pe pământ nu se găsește nici o atare priveliște, nici o atare frumusețe. Nu suntem în stare să vă povestim, dar **un lucru știm, că acolo Dumnezeu locuiește în mijlocul oamenilor**; și slujba lor este mai minunată decât în oricare altă țară. Nu o să uităm niciodată frumusețea aceasta".

Biserica este Împărăția lui Dumnezeu pe pământ, iar slujbele reprezintă intrarea noastră în această Împărăție, trăirea și împărțirea concretă de viața cea nouă în Hristos, de dreptatea, pacea și bucuria în Duhul Sfânt ce caracterizează Împărăția lui Dumnezeu (Romani 14, 17). Cultul Bisericii ne poartă în lumea prezenței directe a lui Dumnezeu, făcându-ne părtași bucuriei Învierii. Creștinismul este, pentru aceasta, o religie liturgică, o religie în care pe primul plan este cultul, trăirea liturgică a vieții celei noi în comuniune cu Dumnezeu. Biserica este, în primul rând, o comunitate rugătoare, slăvitoare.

Pregustarea și chiar trăirea anticipată a Împărăției lui Dumnezeu se face prin Sfintele Taine, prin care „omul intră în comuniune

cu Dumnezeu, participă la viața lui Iisus Hristos”, cum afirma Sfântul Nicolae Cabasila (Despre viața în Hristos).

Asadar, Biserica este cea care ne conduce către Împărăție, în sensul de „ecclesia” (adunare), în care suntem toți chemați la viața în Hristos. Sfântul locaș însuși ne ajută să înțelegem că Biserica nu-i un loc în care să intrăm din când în când, pentru a ne rezolva problemele, ci este realmente Împărăția lui Dumnezeu, deschisă deja tuturor, în care noi parcurgem împreună drumul către Împărăția Sfintei Treimi.

La toate slujbele, credincioșii nu sunt simpli asistenți la o ceremonie liturgică, preotul nu slujește pentru el însuși, ci în numele și din partea credincioșilor săi. Cântăreții de strană nu cântă numai în numele lor, ci și în numele tuturor credincioșilor din parohie, iar rostul credincioșilor în Biserică nu este doar să urmărească rânduiala slujbelor, ci și să participe în adevăratul înțeles al cuvântului, să conlucreze efectiv la săvârșirea sfintelor slujbe.

Rânduiala Sfintei Liturghii și a slujbelor bisericești în general, presupune și reclamă *prezența și participarea activă* a tuturor credincioșilor din Biserică. Forma plurală a tuturor rugăciunilor și mai ales a ecteniilor și a cântărilor sfinte nu se poate concepe decât cu participarea efectivă a tuturor celor prezenți în biserică. Ei pot participa activ la săvârșirea sfintelor slujbe, ca de exemplu: *cântarea comună, aprinderea și purtarea lumânărilor și a sfeșnicelor, aprinderea cădelniței, aducerea celor necesare pentru sfânta slujbă, citirea Apostolului și a Cazaniei, rostirea Crezului, supravegherea ordinii și a disciplinei din biserică, etc.*

În timpul Sfintei Liturghii cerul și pământul se unesc, preaslăvind pe Creatorul tuturor. Remarcăm acest fapt în rugăciunile înălțate de preoți către Dumnezeu, având împreună-slujitori nevăzuți pe îngeri, așa cum arată Rugăciunea Intrării de la vohodul cu Sfânta Evanghelie: "Stăpâne Doamne, Dumnezeuul nostru, Cel ce ai așezat în ceruri cetele și oștile îngerilor și ale arhanghelilor spre slujba slavei Tale, fă ca împreună cu intrarea noastră să fie și intrarea sfinților îngeri, care slujesc împreună cu noi și împreună slăvesc bunătatea Ta". (continuarea la pagina 7)

Foto Vera Markus 2011

ACADEMIA BASMELOR

DIN FÂNTÂNĂ LEGENDELOR

VRENI ȘI REGULA

Într-o iarnă geroasă, în inima Alpilor, am auzit această poveste ciudată, de la o mătușă sfătoasă, căreia îi plăcuse în tinerețe hora. Era timpul prânzișorului. Laptele îndulcea grumazul ferecat de întâmplări nemaiauzite. Căci se spunea, că a fost odată ca niciodată...Un meșter făurar, cu multă îndemânare la potcovitul cailor căraușilor de peste culmile munților, trăia într-o căsuța șindrilită de la poalele unei stânci uriașe. Potcovarul era văduv. Blajin și cu sufletul dulce, ca pâinea noastră cea spre ființă, muncea el din zori și până-n seară și dădea slavă Domnului pentru cuminenia vieții. Cu voia lui Dumnezeu îi dăruise nevasta două fete frumoase și harnice, de se dusesse vestea prin văi de vrednicia și strălucirea lor. Regula și mezina Vreni nu ieșeau niciodată din poruncile casei și își iubeau fără asemănare tatăl.

Dar iată, că într-o zi, la vremea praznicelor, se cădea să meargă Vreni și Regula în rândul feciorilor și domnițelor. Era horă în satul megieș. Flăcâii purtau la manșeta cămășilor întreg albastrul cicoarei, batiste brodate cu florile lui Cireșar: albăstrele, piciorușul Domnului, sângele voinicului, soldanele, clopoței de munte, anemone, toporași de stâncă, smârdari, gențiane, sita zânelor, gălbenele, degețică, tămâioara, și câte și mai câte. Mamele lor brodau ierni în șir pentru flăcâii lor, și fiecare floare purta o rugăciune. Fetele făurarului mergeau și ele la horă în straiete de sărbătoare, de culoarea fânului dospit în miere și cu flori la pieptăraș. Regula și Vreni iubeau nespus horitul. Vreni, însă, întrecea prin iscusință. Înaintea Postului de Sf. Pavel și Petru se ținea de două ori horă în vale și-apoi abia în luna lui Cuptor.

În vremea postului întâlni Vreni pe drumul de la moară un flăcău chipeș, care-i cuvântă: Încotro atât de iute, fecioară frumoasă? La moară, voinicule, răspuse Vreni. Dacă te-ai grăbi și la horă tot așa, aș mai zice, dar la moară, să tragi saci cu faină?! Dar cum, frate, să fie horă? Că eu nu am aflat. Ba, fată fragă, este astăzi horă, la vremea cinei în hanul de la marginea poienii. Dacă vrei, vin eu sa te-nsoțesc. Trebuie să-l întreb pe tata. Și apoi, fără Regula eu nu ies din casă. Și plecă Vreni mai departe bucuroasă de veste. Acasă, povesti ea cele întâmplare sorășii, și ceru tatălui voie să meargă la horă. Draga tatei, dar suntem în Post și nu se cuvine, spuse făurarul. "Dar o iau și pe Regula cu mine", o întoarse Vreneli grăbită. Regula vrând să-și ajute surioara, îi spuse și ea: "Vreneli, dragă, mai sunt două săptămâni până la praznic, și apoi vom merge cu sufletul împăcat la horă." "Dar eu vreau să dansez acum, cât sunt tânără și frumoasă!" Făurarul încercă fără izbandă să o înduplece. Foc de supărată, trânti Vreni portița cerdacului și strigă în urma ei: "voi merge să dansez, chiar dacă ar fi și cu Necuratul!"

Furioasă, își prinse părul negru mătăsoș în colacul cosiței, și porni spre hanul de la poalele poienii. După scurtă vreme, iată că i se ivește în drum chipeșul tânăr. Cu glas mios de-ademenire îi și grăi: Câtă bucurie, să te revăd, mândră fecioară! Dar singură la dans?" "Ei și ce?", răspuse Vreni. "Mie nu mi-e frică de nimeni, că doar între oameni suntem." „Da, da”, răspuse tânărul. Dar parcă șchiopăta puțin și-un tropăit ciudat scanda-n tăcerea văii. Bucuroasă de așa-nsoțire, uită repede Vreneli și de tată și de soră. Ajunși la han, dansară cât dansară, dar dintr-o dată se auzi cineva spunând: "Ia mai priviți la tânărul cela, ce saboți negri de berbec are. Din cracul pantalonului se vede o coadă răpigoasă". "Doamne, păzește-ne!" strigară ceilalți feciori. Aghiuță, furios că a fost recunoscut, prinse pe Vreni de mână și fugi în noapte.

Nopti fără hodină petrecu fierarul și cu Regula, zile fără tihnă, ani de rugăciune, de post și milostenie. Dar, într-o zi, sosi la el un călător, care-l rugă să-i potcovească calul, câtă vreme acesta va umbla prin sat după treburi. Când apucă însă făurarul să potcovească calul, acesta porni a grăi: Tată, iubite tată, nu lovi copita prea tare, căci sunt eu, nevrednica ta fiica. Tatăl cazu în genunchi de bucurie și ridică ochii înlacrimați spre icoană. Tocmai suna toaca pentru slujbă la biserica lui Laur. Repede, tată, termină potcovitul și lasă-mă din frâu ... Dacă ajung înainte de Sf. Împărtașanie la Capela Mântuitorului, mă lepăd de puterea Necuratului. Fugi, Vreneli, fugi, să nu te ajungă Aghiuță din urmă, o îndemnă tatăl. Nici una, nici două, porni calul înspumând văzduhul cu nădejde spre capelă. Din urmă galopa și Aghiuță pe un țap năraș, răspândind pucioasa sudălmilor. Doar, doar ar apuca să prindă coama calului. Dar Vreni așeză în fugă primul pas în pridvorul capelei, și cosița ei străluci sub lumina Sfintei Capele. O copită mai trăgea, grea de nevoița, piciorul. Aghiuță, bucurându-se, întinse gheara, dar rămase în urmă cu potcoava slăbită de osteneala galopului. Calul dispăruse. Vreni căzu în genunchi istovită, ceru iertare și sărută icoana Mântuitorului. Aghiuță infuriat aruncă potcoava în pridvorul capelei. Acolo a rămas și până în zilele noastre, spre aducerea-aminte a pruncilor bunicilor noștri, a pruncilor mei, ai tăi, și a celor ce vor să vină. De nu crezi, alege luna lui Cuptor și cerceteaza la Capela Mântuitorului din Riedertal. adaptare după legenda Fata Făurarului din satul Bürglen, canton URI; fragment din albumul Aripile Alpilor (Alp's Wings 2011) autor Eleni Regli

Pentru împărași și împărătese:

Ați văzut vreodată două mânuțe ridicate deasupra capului?

Decât o dojană, mai bine o rugăciune. Arsenie Boca

COPILUL ȘI TRĂIREA PASCALĂ

Pe măsură ce înaintăm în vârstă am dori să retrăim copilăria. Ceea ce și facem adesea în imaginație. Secvențele luminoase ale jocurilor de tot felul, a săniușului, a scaldei, a zânelor și feților frumoși care înving zmei sau balauri în poveștile spuse de bunici sau de părinți se interferează cu imaginea câte unui dascăl sau a câte unui personaj minunat care ne-a marcat această perioadă a vieții și care ne rezonează uneori cu stăruință în suflet și gândiri.

Din propria-mi experiență, însă, aș zice că tulburarea binefăcătoare a copilului, trăirile sale momentane în fața misterului unui altar nu sunt cu nimic mai prejos celor mai luminoase trăiri ale vârstei fragede a copilăriei. Știm cu toții rolul important ce i se atribuie copilului în scrierile sfinte. Dar interesul ar trebui să fie tot atât de mare în a înțelege cum se răsfrânge aproape cu spontaneitate asupra acestuia misterul credinței la primele contacte ale sale cu universul sacru al bisericii, al casei Domnului, despre care orice «micuț» a fost avertizat încă de acasă sau la numai câțiva pași înainte de a-i pași pragul. Cum se reflectează și cât de puternic este deci firul primelor deslușiri ale «celor sfinte» la un copil. Care este pentru el înțelesul în forul său intim al acelu «Sfânt Mare și bun» de care i se vorbește. Am putea gândi că pentru stimulul imaginației și încercarea de identificare a misterului creștin, părinții folosesc nu întâmplător expresiile «Sfântul Dumnezeu» sau «Bunul Dumnezeu».

Ca toți aceștia, încerc să mă proiectez și eu în această ipostază a vieții mele și-mi amintesc cu cea mai neprețuită emoție primele mele momente trăite în bisericuța unui mic sat din România meridională, satul Micești, presărat printre dealurile Argeșului, unde, pe drept cuvânt, apariția preotului în fața altarului a putut să mă pătrundă și să mă ui-

mească aproape cu efectul fulgerului. Era prima slujbă a Paștelui la care mama mă lăsase să particip sub grija fratelui meu cu numai câțiva ani mai mare... Inutil, cred, să afirm că acel interior al bisericii ni se părea cu totul și cu totul înălțător... și simțind poate bucuria și înfiorarea din ochii noștri, același preot o fi voit să ne apropie și mai mult de această lume atât de fascinantă pentru noi a miracolului divin. Ne-a propus să venim pur și simplu a doua zi ceva mai devreme la biserică pentru a ne îmbrăca în haine sfinte și pentru a-l acompaña astfel pe timpul slujbei sale în fața oamenilor: bătrâni, tineri și copii ai satului.

Până a doua zi ni s-a părut un an. Timpul ne-a fost suspendat de acel moment situat deasupra oricărei așteptări. Cine mi-ar putea spune ce s-a petrecut de la acel moment până a doua zi în inima și trăirea noastră? Respectând orice proporție, nu-mi mai amintesc, în afară de atracția mea pentru poezie și ritmul sublim al vocii umane, o altă bucurie mai mare a vieții mele decât acele două sau trei zile de trăire a «celor sfinte» din interiorul lor, alături de fratele meu și mai ales alături de adevăratul sfânt care devenise pentru noi preotul satului. Ciocnitul ouălor roșii, aromele neîntrecute ale cozonacilor și ale altor bunătăți pregătite de mama în aceste ocazii, într-un cuvânt, tot ce ținea din punct de vedere ludic de ceea ce numim tradiție pascală, se înrădăcinau firesc încetul cu încetul în mintea noastră în ciuda tuturor dificultățile vremii de atunci. Toate însă se vor fi estompat cu siguranță în fața nemărginirii în frumusețe a acelor momente de bucurie nealterată a copilăriei, a acelor clipe nespuse în care ne-am simțit mai aproape de Dumnezeu... Și aceasta chiar dacă meandrele vieții aveau să mă îndepărteze de acest nesperat de luminos început al credinței...care nu poate decât să revină pe măsura amintirilor din ce în ce mai persistente.

Prof. Dr. Vasile Măruță
Nancy, Franța

„HRISTOS A ÎNVIAT DIN MORȚI CU MOARȚEA PE MOARTE CĂLCÂND
și
CELOR DIN MORMINTE VIAȚĂ DĂRUINDU-LE.”

(Troparul Învierii)

(continuare de la pagina 6)

Credinciosul angajat liturgic este coliturghisitor și se întărește duhovnicește, simțind mereu o creștere interioară. Urcușul duhovnicesc al persoanei se alimentează din comuniunea euharistică, din împărtășirea în comun cu ceilalți credincioși cu trupul și sângele Domnului, și prin aceasta urmărește o cât mai deplină armonizare cu El și cu întreaga comunitate. Aceasta corespunde de altfel cu faptul că ținta ultimă a urcușului duhovnicesc al persoanei este iubirea de Dumnezeu și de ceilalți oameni, sau deplina încadrare în Împărăția lui Dumnezeu, care este comuniunea desăvârșită a tuturor și care nu se poate înfăptui decât în Hristos, izvorul iubirii nesfârșite. La rândul ei, comunitatea sporește tot mai mult în caracterul ei de viață în comuniune, prin trăirea tot mai duhovnicească a membrilor ei, sau măcar a unora dintre ei, în Dumnezeu și în Hristos, izvorul iubirii sau al comuniunii dintre toți.

Să simțim și să trăim permanent bucuria comuniunii în Hristos și să răspundem chemării divine din fiecare Sfântă Liturghie: „Cu frica lui Dumnezeu, cu credință și cu dragoste apropiați-vă!” (din Liturghia Sfântului Ioan Hrisostom).

Pr. Romică Nicolae Enoiu

„Ziua Învierii!

Să ne luminăm cu prăznuirea și unul pe altul să ne îmbrățișăm. Să zicem: “Fraților!” și celor ce ne urăsc pe noi; să tertăm toate pentru Înviere.

Și să strigăm: “Hristos a înviat din morți, cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte, viață dăruindu-le.” (slujba Învierii, Laude)

ÎNCEPUTUL CĂLĂTORIEI POSTULULUI: CANONUL CEL MARE

Postul este ca o călătorie duhovnicească al cărei scop este să ne treacă dintr-o stare spirituală în alta. Marea majoritate a creștinilor de astăzi neglijează acest scop al Postului și îl privesc doar ca pe o perioadă în timpul căreia “trebuie” să-și împlinescă obligația religioasă – împărtășania “o dată pe an” – și să se supună unor restricții alimentare ce urmează a fi înlocuite curând cu dezlegarea de după Paște.

Evenimentele biblice – evenimente ale vieții mele

La începutul Postului, ca un “debut” al acestuia, ca un “acordaj” înainte de “armonia” deplină, găsim Marele Canon de pocăință al Sfântului Andrei Criteanul. Împărțit în patru părți, este citit în serile primelor patru zile ale Postului. Canonul poate fi descris cel mai bine ca o plângere de pocăință, care ne vorbește despre proporțiile și adâncimea păcatului, tulburând sufletul cu jale, căință și nădejde. Cu o măiestrie unică, Sf. Andrei împletește marile teme biblice – Adam și Eva, Raiul și căderea în păcat, Noe și Potopul, David, Pământul făgăduinței și, în cele din urmă, Hristos și Biserica – cu mărturisirea păcatului și cu pocăința. Evenimentele istoriei sfinte sunt dezvăluite ca evenimente ale vieții mele, faptele lui Dumnezeu din trecut ca fapte îndreptate spre mine și mântuirea mea, tragedia păcatului și a trădării ca drama mea personală. Viața mea îmi este prezentată ca o parte a luptei mărețe și atotcuprinzătoare dintre Dumnezeu și puterile întunericului care s-au răzvrătit împotriva Lui.

(continuare la pagina 8)

(Continuare de la pagina 7)

Cultura materialistă exclude pocăința

Astfel, timp de patru seri, cântările Canonului îmi amintesc iară și iară istoria duhovnicească a lumii, care este și istoria mea. Mă ispitește cu întâmplările și faptele hotărâtoare ale

trecutului a căror semnificație și putere sunt oricum veșnice, pentru că fiecare suflet omenesc – unic și de neînlocuit – se mișcă, ca să spunem așa, către aceeași dramă, se află față în față cu aceleași dileme fundamentale, descoperă aceeași ultimă realitate.

Exemplele scripturistice sunt mai mult decât simple “parabole” – așa cum mulți oameni cred – și care găsesc deci acest Canon prea “istovitor”, prea încărcat cu nume și întâmplări ne semnificative! De ce să vorbim, se întreabă ei, de Cain și Abel, de David și Solomon, când ar putea fi cu mult mai simplu să spun: “Am păcătuțit”? Ceea ce ei nu înțeleg, totuși, este că simplul cuvânt păcat în tradiția biblică și creștină are o încărcătură pe care omul “modern” este, pur și simplu, incapabil să o cuprindă și care face ca mărturisirea păcatelor sale să fie ceva foarte diferit de adevărata pocăință creștină. Mediul cultural în care trăim și care modelează concepția noastră asupra lumii, exclude în fapt noțiunea de păcat. Căci dacă păcatul este întâi de toate căderea omului de la o foarte mare înălțime spirituală, respingerea de către om a “chemării sale înalte”, ce pot însemna toate acestea înăuntrul unei culturi care ignoră și neagă această “mare înălțime” și această “chemare” – o cultură care se gândește la viața omului numai în termenii bunurilor materiale și ignoră vocația sa transcendentă?

Omul „modern” se mărturisește formal

Azi, păcatul este gândit întâi de toate ca o “slăbiciune” firească, datorată de obicei unei “neadaptări” care are la rândul ei rădăcini sociale și care, prin urmare, poate fi eliminată printr-o mai bună organizare socială și economică. Din acest motiv, chiar și atunci când își mărturisește păcatele, omul “modern” nu mai face pocăință; fiind sigur de

justețea felului în care înțelege religia, el ori înșiruie formal încălcări formale ale unor reguli formale ori împărtășește “problemele” sale cu duhovnicul – așteptând de la religie un tratament terapeutic care îl va face din nou fericit și “în rânduială”. În nici un caz nu putem vorbi aici despre pocăință ca despre cutremurarea omului, care, văzând în sine “imaginea” slavei celei de negrăit, realizează că a pângărit-o, a trădat-o și a alungat-o din viața sa; pocăința, ca părere de rău, vine din adâncimea cea mai profundă a conștiinței omenești; ca dorință de reîntoarcere, ca încredințare în iubirea și milostivirea lui Dumnezeu.

Din acest motiv, nu este îndeajuns să spui “Am păcătuțit”. Această mărturisire capătă sens și devine lucrătoare numai dacă păcatul este înțeles și trăit în toată adâncimea și tristețea sa.

Canonul Mare face pocăința posibilă

Rolul și scopul Canonului cel Mare este să ne descopere păcatul și, astfel, să ne conducă spre pocăință; să descopere păcatul nu prin definiții și înșiruiți ci printr-o adâncă meditație asupra măreței istoriei biblice, care este, cu adevărat, o istorie a păcatului, a pocăinței și a iertării. Această meditație ne duce într-o cultură duhovnicească diferită, ne provoacă cu o viziune total diferită asupra omului, asupra vieții sale, asupra țelurilor și motivațiilor sale. Ea reface în noi spațiul spiritual fundamental în cadrul căruia pocăința devine din nou posibilă.

Pentru a fi ascultat cum se cuvine, Canonul cel Mare presu-

pune, desigur, cunoașterea Sfintei Scripturi și pricepera de a ne împărtăși din meditațiile asupra înțelesurilor Canonului pentru noi. Dacă astăzi atât de mulți oameni îl consideră plicticos și fără sens, aceasta e din cauza credinței lor, care nu se mai hrănește din izvorul Sfintelor Scripturi care, pentru Părinții Bisericii, era izvorul credinței.

Călătoria Postului începe astfel cu o reîntoarcere la “punctul de plecare” – lumea Creației, Căderii și Răscum-părării, o lume în care toate lucrurile vorbesc de Dumnezeu și reflectă slava Sa, în care toate întâmplările sunt îndreptate spre Dumnezeu, în care omul găsește adevărata dimensiune a vieții sale și, având temelia în aceasta, face pocăință.

Fragmente din lucrarea

Pr. Prof. Dr. Alexander Schmemmann – Postul cel Mare

*„Cu trupul adormind, ca un muritor, Împărate și Doamne, a treia zi ai înviat, pe Adam din stricăciune ridicând și moartea pierzând: Paștile nestrăcaciunii, lumii de mântuire.”
(Luminânda Paștilor)*

CUM AM DEVENIT ORTODOXĂ

„Că mai bună este o zi în curțile Tale, decât mii” (în altă parte)
Psalmul 83.11

“Soru-mea, am intrat în Biserica Ortodoxă”, îmi sună în telefon vocea Anei într-o zi de toamnă a anului 2000. Cu aceste cuvinte a început călătoria mea spre Ortodoxie, călătorie ce avea să dureze aproape patru ani.

Întreg neamul nostru era baptist – părinți și frați și surori. Tata, cu talent de predicator, mama, cu talent pentru cântec, ne-au crescut în dragostea pentru Hristos și pentru Sfintele Scripturi. Dacă pentru evreii de odinioară, Legea lui Moise le fusese «călăuză spre Hristos» (Galateni 3.24), la fel și pe mine, dragostea pentru Hristos și pentru Scriptură m-a călăuzit spre Biserica cea Una. Declarația Anei, că a devenit ortodoxă, m-a surprins grozav. Mi-a spus că spiritualitatea adâncă a Ortodoxiei i-a atras pe ea și pe Mihai, bărbatul ei. Primul meu gând, după ce am terminat convorbirea, a fost cum s-o readuc pe “drumul cel bun”. În calitate de sora cea mai mare, era de datoria mea s-o “salvez”. Era ca și cum ar fi căzut în apă, iar eu urma să sar după ea și s-o scot la mal. Și “am sărit” în duminica următoare discuției, adică m-am dus să ascult Sf. Liturghie, ca apoi s-o lămuresc de greșeală pe biata mea soră mai mică.

Atunci, în toamna anului 2000, cea mai apropiată comunitate ortodoxă era cea din Baden, unde venea odată pe lună bătrânul preot Popa, Dumnezeu să-l odihnească! Slujba se ținea într-o minusculă capelă a unei biserici catolice. M-am postat în primul rând, cu intenția să văd și să aud tot. Ceea ce s-a și întâmplat: am auzit și înțeles toate rugăciunile / cântările Sf. Liturghii. Din prima mișcare, doua impresii clare: că icoanele NU sunt idoli și că Sf. Liturghie e adevărata închinare a Sf. Treimi, o închinare cum nu mai auzisem niciodată în cei peste 50 de ani de apartenență la neo-protestantism. Aveam de pe acum o vagă senzație, că **nu Ana trebuia salvată, ci eu**.

Tot cam pe atunci primesc de la cineva o icoană a Sf. Fecioare cu Pruncul, cu care mă duc la bătrânul părinte ca să mi-o sfințească. (Mă întreb, de unde știam că trebuie sfințită? Poate de la bunicul meu ortodox din partea mamei, a cărui Biblie era tocită de atâta citit, și care se ruga zilnic înaintea icoanei de deasupra patului lui și care era duminica nelipsit de la biserică?) Fapt este că după Slujbă, părintele rostește rugăciunile pentru sfințirea icoanei. Eu stau lângă dânsul și ascult cu atenție cele rostite. M-au impresionat frumusețea și adâncimea acelor rugăciuni. Tot impresionată am fost și când am participat, nițel mai târziu, la slujba de sfințire

a apei, de Bobotează. Cât de potrivite mi s-au părut atunci cuvintele Sf. Apostol Pavel: «O, adâncul bogăției și al înțelepciunii și al științei lui Dumnezeu!» (Romani 11.33). Așa erau aceste rugăciuni, adânci în bogăție și în înțelepciune.

Mult timp n-am mai mers la Baden, continuam să merg la comunitatea neo-protestantă din Winterthur, unde locuiam, dar purtam discuții cu Ana și cu Mihai, privind dogmele de căpetenie ale credinței creștine. Am început să fac o reevaluare a tuturor convingerilor mele, pe baza Sf. Scripturi și a Sf. Tradiții, ca să înțeleg de ce credeam ceea ce credeam.

Încet-încet, am constatat că Scriptura nu este “Sola” (singura), că botezul nu-i doar un simbol și o declarație de apartenență la o anume denominație creștină, că Euharistia nu-i doar un simbol, ci prezența reală a lui Hristos, că Biserica este Una, nu zeci de mii, că Sfinții Apostoli au primit preoția harică și au transmis-o slujitorilor Bisericii, că mesajul lor s-a transmis nu doar în scris, ci și prin viu grai (2 Tesaloniceni 2.15), etc, etc. Una câte una, multe din falsele mele convingeri sunt aruncate peste bord. Ce mi-a mai rămas? Dragostea pentru Hristos și pentru Sf. Scripturi.

Între timp, la Zürich se înființează parohia «Sf. Nicolae». Cum necum, sunt de față și eu la prima slujbă, ținută într-o capelă la sârbi, la care a participat și PS Siluan. Am început atunci să frecventez slujbele de la Zürich, în paralel cu întrunirile de la neo-protestanți. Așa am dus-o vreo trei ani.

Într-o zi, preoteasa noastră, Milica, mă întreabă: «Când te hotărăști să faci pasul?» Trecuseră deja trei ani de la convorbirea cea de pomină cu Ana, și eu nu reușeam să iau o decizie. Ceva îmi lipsea încă, un ultim argument în favoarea Bisericii.

Și acesta a venit. A venit din dorul meu de-a mă împărtăși cu adevăratul Trup al Domnului și cu adevăratul Lui Sânge. Din totdeauna crezusem că Cina neo-protestantă ar fi cu adevărat acestea. În primavara lui 2004 eram la adunarea din Winterthur, se dădea Cina, și-l aud pe pastor spunând că Cina este doar un simbol al Trupului și al Sângelui Domnului. Și, parcă pentru a mă convinge pe mine de asta, a repetat încă de două ori cuvântul «simbol».

Nu am mai luat Cina, iar în duminica următoare când m-am dus la Zürich, la slujbă, l-am rugat pe părintele Nicolae să-mi facă intrarea în Biserică, ca să mă pot împărtăși cu adevărat. Până-n toamnă m-a ținut părintele «pe bancă», purtând mereu discuții cu mine. Într-o zi binecuvântată de octombrie, eu și bărbatu-meu, Enrico, ne-am dus la biserică și, spre surprinderea noastră, părintele ne spune că acum ne poate face slujba de botez și de mirungere. Și așa am devenit și noi cu adevărat mădulare ale slăvitului Trup al lui Hristos – ale Bisericii celei Una.

Am fost precum drahma din Evanghelie (Luca 15.8), care stătea pierdută și tăcută prin casă. Dacă oaia cea rătăcită mai behăia, iar fiul cel rătăcitor s-a întors pe picioarele lui acasă, de bună voie, drahma nu făcea nimic. Prin rânduiala lui Dumnezeu, cineva a aprins lumina (Luca 15.8) și a scotocit peste tot, ca să găsească “drahma cea pierdută”. Și a găsit-o... **m-a găsit!**

Slavă Ție Doamne!

Manuela Schmid

*Văzând cu Duhul pe Dumnezeu înviat,
veniți să bem băutura nouă, nu din piatră stearpă și neroditoare,
ci din izvorul nestrăcaciunii și
purtătorul de viață mormânt al Mântuitorului,
care, pe pământul cel neroditor al sufletelor noastre udându-l,
ne-a învățat pe toți a cânta unele ca acestea:
Isuse, Cel ce ai înviat din morți, înviază și sufletele noastre!
(Icosul 5, Acatistul Sfintei Învieri a Domnului)*

Continuare de la pagina 9

Comuniunea credincioșilor la masa frățească de după Sf. Liturghie este o oglindire a comuniunii treimice, este purtarea lui Hristos în lume, curgerea Sângelui Său și a Duhului în vinele Trupului Său, care este Biserica. Ne putem exersa dragostea astfel în primul rând între noi, pentru a ne întări și spori în ea (scopul fiecărui exercițiu), înainte de a face din nou față mediului din afară. Masa este un simbol și o înfăptuire a comuniunii.

E adevărat că fiecare dintre noi alegem cu grijă locurile și prezențele ce alcătuiesc cadrul acestui act sacru de susținere materială a ființei, care este masa. Căci intra-devăr, împreună cu cei cu care mâncăm, ne hrănim din aceeași pâine și din același izvor, devenind într-un fel frați și surori. Duminica însă alegem să mâncăm cu cei ce ne sunt deja frați întru Hristos, întrucât ne-am împărtășit sufletește cu ei mai înainte din Izvorul Vieții. Cred că această alegere poate fi înțeleasă și de cei dragi ai noștri, care pentru "binecuvântate pricini" nu s-au aflat împreună cu noi la masa lui Hristos și căroră le vom împărtăși mai târziu bucuria și buna dispoziție primite în familia cea mare a parohiei noastre.

Masa, cina, agapa... țin totuși de lume, orice s-ar spune. Cu privire la acest subiect, Părintele Nicolae Steinhardt remarca în al său Jurnal al Fericirii (p. 149-151): «Orice prilej Îi cade la îndemână Domnului pentru ospete și veselire. Se dau mese după o vindecare trupească (Matei 8,15; Marcu 1,31; Luca 4,39 și 8;15); după dobândirea unui nou adept sau cucerirea unui suflet (Matei 9,10; Marcu 2,15; Luca 5,29); în cazul fiului risipitor sau al vameșului Zaheu, marea câință este aceea care îndreptățește splendoarea serbării. Domnul binecuvântează și înmulțește vinul la nunta din Cana; Maria miruiește și ea în timpul unei mese; la Betania a fost masă mare, de vreme ce Marta era atât de îngrijorată și covârșită de treburi. Nu numai că nu refuză invitațiile păcătoșilor, dar nici pe ale fariseilor nu le respinge Dom-

nul. Cerul e adesea asemuit cu un ospăț (Matei 22,2; Luca 14,16; 22,30); și ce i se făgăduiește insului care-și deschide inima lui Hristos? Cel care, până atunci stătea și bătea la ușă, acum afirmă: voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine (Apocalipsa 3,20)». Și adaugă mai departe monahul de la Rohia: «... Domnul mereu - reiese de pretutindeni - binecuvântează, rodește și multiplică: pâinea, vinul, peștii. El nu apare ca un Dumnezeu al pustiului, pustiei și tundrei, al sterilității, uscatului și pârjolirii, ci al bogăției, belșugului, plinătății, hranei și veseliei. Pe cine vrea să vină la El îl așteaptă bucuria și banchetul». Iar rostul acestor ospete ne este dezvăluit tot de Părintele Nicolae Steinhardt, căci «...ospățul realizează condiția paradisiacă: ea presupune în primul rând capacitatea de a te bucura de bucuria altuia, de a o împărtăși».

Ipodiacon Bogdan Mereu

Îngerul și Mironosițele Femei Alexe Mateevici

*Pe cine-l căuta-acuma-n grădină
Cu vasele de mir umplute?
De lacrimi inima li-i plină...*

*Zorește ziua nouă. Îi răcoare,
Dar cerul se înseninează
În ciripituri încântătoare.*

*De ce îl caută aicea pe Hristos?
De ce-au venit aicea ca să-plângă
Pe piatră-un înger luminos...*

*El șade-n haine albe, strălucite...
Vestind cereasca bucurie
Mironosițelor grăbite:*

*Hristos a Înviat! Și nu vă mai
mâhniți
Și nu-L mai plângeți ca pe un mort
Căutându-L între cei muriți!*

*A iadului putere-i biruită,
Zadarnică îi este răutatea:
De-acuma lumea-i izbăvită.*

*Întunecimea în lumină piere,
Mărirea ei i s-a surpat
Și fug vrăjmașii de durere.*

*Grăbiți-vă cu vești de veselie
Și spuneți veștile-n Sion:
Hristos e viu și-n veci învie!*

*Dorm florile. Grădina moartă tace.
Iar prinprejur- albastre umbre,
Nisip, zori aurii și bună pace.*

LITURGHIA DE DUPĂ LITURGHIE, AGAPA NOASTRĂ DE DUMINICĂ

Duminica ne întâlnim la Biserică. Ajungând aici prima oară, poate unii dintre noi am fost puțin dezamăgiți de locașul nostru de cult, mai ales dacă eram veniți de curând din România. De clădirea propriu-zisă, aspectul interior, lipsa iconostasului, plafonul jos, senzația de improvizație prin împodobirea capelei în fiecare sâmbătă seara și despodobirea ei după Sf. Liturghie de duminică. Și totuși de ce venim aici în ziua noastră liberă, când putem mai degrabă să ne odihnim după o săptămână de lucru, sau să vizităm

minunățiile acestei țări? Fiecare poate că își are un răspuns al său, ce ține de intimitatea personală de nedezvăluit. Se poate însă ghici un răspuns: trebuie să găsim aici « ceva » ce nu putem afla în altă parte. În primul rând este Domnul și, strâns legat de El, omul de lângă noi.

În Evanghelia de curând citită, a Înfricoșătoarei Judecăți (Matei 25,31-46), am aflat că în semenul nostru se ascunde Hristos. Iată deci, că aceste două motive, aparent diferite, se întâlnesc armonios în perspectiva teologică a Noului Testament. Venim la Biserică și să mai schimbăm o vorbă, mai ales ca acea vorbă este românească, și întâlnim pe Hristos.

Poate că neajunsul locașului de cult pune în evidență mai bine ceea ce atrage, ceea ce se întâmplă, taina ce se împărtășește, dar rămâne totodată ascunsă. O știm cu toții, este harul ce se pogoară asupra noastră, culminând cu Sfânta Euharistie. Momentul epiclezei, când sfintele daruri sunt prefăcute în Trupul și Sângele Domnului, conține un aspect deseori trecut cu vederea. Rostește părintele în rugăciunea epiclezei: «...Trimite Duhul Tău cel Sfânt **peste noi și peste aceste Daruri ce sunt puse înainte.**» Rugăciunea cuprinde și pe acel « peste noi », în care sunt incluși toți cei prezenți.

Așadar, în momentul sfințirii Darurilor, Duhul Sfânt îi sfințește pe toți. Apoi, unii dintre noi ne împărtășim, cei mai mulți însă, chiar dacă nu ne împărtășim direct și pe deplin cu Hristos, ne curățim în duh de cele rele ale săptămânii. Iată deci ce ni se întâmplă în Biserică, chiar so-sind ceva mai târziu și stând în pragul ușii, ca de plecare.

Sf. Liturghie este acel moment în care omul care participă conștient la ea este pus în legătură cu Dumnezeu în cel mai strâns mod cu putință nouă. Este vorba așadar de *Axis Mundi* adevărat, axul vertical prin excelență ce leagă Cerul cu Pământul. Deși se spune că în timpul Sf. Liturghii petrecem în afară de timp prin atingerea Celui Etern, vine și sfârșitul slujbei. Și după aceea? La ce ne ajută această curățire și învioreare sufletească, pe care cred că o simțim cu toții? Dacă o păstrăm doar pentru noi, am convingerea că nu a folosit prea mult efortul din ziua de odihnă. Ar fi un gest, dacă nu egoist, cel puțin indiferent. Este tocmai ceea ce creștinismul nu încurajează, închiderea în carapacea proprie și interesul pentru binele nostru exclusiv.

Atunci ce am mai putea face? Prea multe posibilități duminica la prânz nu par să existe... Cu puțină luare aminte însă, ne aducem aminte că în vremurile de început ale creștinismului, sfinții (cum se numeau credincioșii atunci) se adunau DUPĂ frângerea pâinii, DUPĂ Euharistie, la o masă frățească, numită agapă (« agape » în limba greacă înseamnă DRAGOSTE). Dar cum se poate ca o simplă masă să fie numită « dragoste »? În primul rând, nu este o simplă masă. Ci este masa la care participă cei care s-au împărtășit cu Domnul, într-un sens mai restrâns sau mai larg.

Așadar, cei ce am participat la slujbă am primit pe Hristos printr-un act de coborâre jertfelnică a Sa, iar ulterior, cei ce L-au primit, trebuie și să-L mărturisească, să-L împărtășească unul altuia. După dimensiunea verticală, urmează cea omenească, orizontală. Este o necesitate, pentru că Hristos se coboară și pentru fiecare în parte, dar mai ales pentru noi toți laolaltă, pentru Biserică.

(continuare la pagina 10)

*"De Te-ai și pogorât în mormânt, Cel ce ești fără de moarte,
dar puterea iadului ai zdrobit,
și ai înviat ca un biruitor
Hristoase Dumnezeule,
zicând femeilor mironosițe :
"bucurați-vă"
și Apostolilor Tăi: "pace" dăruindu-le,
Cel Ce ai dat celor căzuți ridicare."
(Condacul Paștilor)*